

Kahve Dünyası'nın
Güncel Sanat Projesi Yanköşe
Yanköşe Contemporary Art Project by Kahve Dünyası

“Omuz Omuza Bölünmüşüz”

“United We Stand Divided”

TOMOKAZU MATSUYAMA

In *United We Stand Divided*, Tomokazu Matsuyama created an installation that depicts two intertwined figures, composing of historical decorative patterns that represent borders of East and West.

The title of the work that comes from the American slogan of independence “United we stand divided we fall” representing unity and collaboration was torn of two words to underline that two centuries after the slogan was first used, we can only stay together when we appreciate our differences.

The installation consists of two intertwined figures that are male and female, colliding within each other, morphing to become an individual figure. One has a black silhouette, the other has a red one making a reference to the opposing identity, male and female. They are decorated with traditional eastern and western patterns, which is very typical of Tomokazu Matsuyama's artistic practice. The installation makes a reference to the diversity in the time that we are living.

Omuz Omuza Bölünmüşüz ile Tomokazu Matsuyama, seyirciye, Doğu ile Batı'yı sembolize eden tarihsel dekoratif motiflerle süslü, birbiriyle kucaklaşan iki figürü betimliyor.

Eserin başlığı, ABD'nin, birlik ve yardımlaşma kavramlarını öne çıkaran “Birlik olursak ayakta dururuz, bölünürsek düşeriz” bağımsızlık düsturundan esinlenmiş olup, düsturun ilk kullanılışından iki yüzyıl sonra bugün, ancak ve ancak aramızdaki farkları görüp takdir edersek gerçek anlamıyla birlikte kalabileceğimizi vurgulamak üzere, iki kelimesinin atılmasıyla oluşturuldu.

Yerleştirme, birbirine çarpıp tek bir figür oluşturacak şekilde birbiriyle kucaklaşan, birbirinin içine geçmiş, biri kadın biri erkek iki figürden oluşuyor. Birinin silüetinin siyah diğerrinin kırmızı oluşuyla, birbirinin zıttı kadın ve erkek kimliklerine gönderme yapılıyor. Tomokazu Matsuyama'nın sanatsal pratiğine özgü üsluba uygun olarak, her iki figür de geleneksel doğulu ve batılı motiflerle bezeli. Yerleştirme, içinde bulunduğumuz dönemde çeşitlilik kavramına bir göndermede bulunuyor.

TUNA ORTAYLI KAZICI *Sevgili Matsu, Kahve Dünyası'nın güncel sanat alanı Yanköşe'de sergilenen sekizinci proje sana ait. İlk sorum, eserin ardındaki hikâyeyle ilgili: Bu yerleştirme aklına nasıl esti, başlangıç noktane oldu?*

TOMOKAZU MATSUYAMA Kendi pratiğimle alakalı bir durum; sanatçı olmak, tasarımcı olmaktan epey farklı. Dolayısıyla, birçok kamusal proje fikri ortaya atılırken belli bir sanatçının o projeye seçilmesinin bir sebebi oluyor; ancak ortaya çıkan eser, sanatçının normal pratiğinden fazla da uzak kalamaz. Benim için mesele, kimlikle ilgilenmekti. Bunu yapmak için de kendi çocukluğumdan hareket ettim: Önce Japonya'da, ardından ABD'de büyüdüm, daha sonra tekrar Japonya'ya gittim, şimdi ise küresel bir eritme kazanı olan New York'ta yaşayan biriyim. Meşhur kimlik krizi mefhumu, birçok insan için geçerli olan, sadece benim değil, hepimizin gündelik hayatta karşı karşıya kaldığımız, çok önemli bir konu. Sadece sanatsal icraata dair eleştirel söylemler için de değil; sonuçta ABD'de çeşitlilik kavramı, Afrika kökenli Amerikalılar, Asyalılar, Hispanikler veya LGBTİQ topluluğu olsun, var olan tüm gruplarla ilgili, sürekli ele alınmakta. Tüm mesele de eşitlik, adillik ve konu etrafında dönen sosyo-politik doğruculukla alakalı. Peki bunlar gerekli mi? Evet, fakat gerçekten oraya ulaşılabilir mi? Sorunun kendisi bir soru işareti. İşin ilgi çekici kısmı bu çünkü hepimizin gördüğü tablo bu. İstanbul'a davet edilme konusuna gelince,

TUNA ORTAYLI KAZICI *Dear Matsu, the eighth project that will be exhibited at Yanköşe, the contemporary art project of Kahve Dünyası belongs to you. My first question is the story behind the idea, how did you come up with this installation, what was the starting point?*

TOMOKAZU MATSUYAMA It relates to my practice, being an artist is far from being a designer. So, when a lot of public projects are starting, there is a reason why a specific artist is selected for that project, but the work itself can not be too distant from what you do in your normal practice. For me it was really dealing with identity. Through my subjective upbringing, that I was brought up in Japan and then USA, then going back to Japan again and now being in New York City, which is a global melting pot; this notion of identity crisis, not only for me, because many people fit into that language, and I think it is a very important subject we all deal with in

our daily lives. Not only to speak critically in terms of artistic factor but in USA, with all the existing groups whether it is African Americans, Asians, Hispanics or the LGBTIQ community, the diversity is being constantly discussed, and it is all about equality and what is fair and the socio-political correctness around the issue. Now, is it needed? Yes, it is but can it really be? The question is a question mark itself. That's the point of interest

Tomokazu Matsuyama ile söyleşi

Interview with Tomokazu Matsuyama

hem doğunun hem de batının etkisini içinde barındıran biriyim. Bu tabirler çok fazla anlam içeriyor; ben de burada bunları etraflıca irdelemeye kalkışmayacağım. Şunu söylemekle yetineyim: Bu güya zıt terimler, aslında bir bakıma hayli benzeşik. Örneğin, doğu ve batı ile ilgili: Batıya doğru yol aldıkça eninde sonunda doğuya ulaşacaksın. Yani söz konusu olan, biri erkek, diğeri kadın, birbirine çarpıp tek bir figür oluşturacak şekilde kaynaşan iki parçadan oluşan bir bütün. Birinin silüetinin rengi siyahken diğerininki kırmızı. Bunun, cilt rengiyle hiçbir alakası yok; burada erkek ve kadın olmak üzere, iki zıt kimlik kutbuna bir gönderme var sadece. Bu iki figürden biri, kimono üzerine motif uygulamanın en karmaşık metotlardan biri, parlak renkleri ve güzelliğiyle meşhur olan, *Yuzen* adını taşıyan, çok renkli doğulu tarihsel Japon bir kimono motifi; diğeri ise 19. yüzyıldan kalma William Morris imzalı bir motif taşıyor. Morris’in motiflerinde, Arts and Crafts Hareketi’nin etkisi göze çarpar: Çiçekler, kuşlar ve yapraklar sıklıkla kullanılır motif olarak. Ona ait olan motiflere, örneğin 19. yüzyıl duvar kâğıtlarında veya vitraylarında sıklıkla rastlanılır. Bu dekoratif motifler, kültürle yakından ilişkili. Motiflerle ilgilenmeye başladığınız zaman öğrendiğiniz bir diğer önemli konu da şu oluyor: Bir bölgede icat edildiğinde bir motif kendiliğinden bu bölgeye ait oluyor; fakat küreselleşme devreye girdiği zaman, bütün ülkeler, birbirine yakın motifler paylaşırsalar da her biri, bu bize ait demeye başlıyor. Her kültür, kim olduğuyla gurur duyuyor fakat küresel kültürden bahsedildiğinde, milliyet demek, belli bir nefse sahip olmak anlamına geliyor. Eser, tam da bu gurura sahip olma durumuyla ilgileniyor. Bu durum, bir yandan her şeye, diğer yandan ise hiçbir şeye, küresel *bize* işaret ediyor. Esasen yaşamakta olduğumuz dönemdeki çeşitlilikten bahsediyor, basitçe ifade edecek olursak eser, ister erkek ya da kadın, ister siyah ya da beyaz olalım, kimliğimizi, kim olduğumuza indirgemek yerine, yüceltiyor. Amacım, bu kimlikleri birbirine karıştırmaktı. Dolayısıyla önce iki resim meydana getirdim, daha sonra bunları rengarenk, kontrast, soyut görünecek şekilde paramparça ettim; ancak yakından bakıldığında birbirine sarılıp harmanlanan bir erkek ve bir kadın figürü görüyorsunuz.

Kamusal sanat ve kamusal alanlarda sanat eserleri üretme konularına kesinlikle yabancı değilsin. Duvar resmi, heykel ve reklam tabelası, sanat eserleri meydana getirmek için başvurduğun vasıtalarından bazıları. Bu proje için, bir balon gibi beklenmedik bir malzeme kullanmaya nasıl karar verdiğini bize anlatabilir misin?

Bu soruyu yanıtlayabilmek için, biraz geriye gidip, New York’ta bir sanatçı olarak yola çıktığım zamanlara dönmem gerekiyor. Kendi kendini yetiştiren bir ressamım; New York’a, güzel sanatlarla uğraşan bir sanatçı olmak, sanat

because that’s what we all see. Now then it comes in to being invited to Istanbul. I have both sides in me that are heavily influenced by East and West. These terms include too much meaning, and I won’t try to talk about it here, but these supposedly opposing terminologies are in a way quite similar, like East and West because if you continue going towards West your ending point will be East, and this piece is a two figure that are male and female, colliding within each other, morphing to become this individual figure. One has a black silhouette, the other has a red one and it has got nothing to do with their skin colors but rather it is a reference to the opposing identity, male and female. One has a very colorful, historical oriental Japanese kimono pattern called *Yuzen*, which is one of the most intricate methods to apply patterns on kimono. It is famous for its bright colors and beauty. The other has a William Morris’ 19th century created pattern. His patterns were heavily influenced by the arts and craft movement. Flowers, birds, and leaves are often used as motifs. You can find his patterns in the 19th century wallpapers and stained glasses. These decorative patterns are very much about culture. Something also interesting that you learn when you start studying patterns is that when a pattern is created in a region, that region automatically has an ownership of that design and once globalization is on the scene every country shares similar types of patterns saying this is ours. Every culture has pride in who they are but when you talk about global culture own nationality as having a private self. The work talks about having this individual pride that in a way talks about everything but at the same doesn’t specifically talk about anything, it is the global us. It really talks about the diversity in the time that we are living. It’s basically praising our own identity rather than narrowing down who we are, whether we are man or woman, whether it is black or white. The idea was mixing these identities, so I created two images, I chopped them into pieces and morphed them so somehow it looks colorful and contrasting, abstracted imagery but when you look up closely you see the outline of a figure of a man and woman blending into each other.

You are definitely not a stranger to public art and creating artwork in public spaces. Murals, sculptures, billboards are among the mediums you use for creating artwork. Could you explain how you decided to use an unexpected element like balloon as a material for this project?

To answer this question, I am going to go back a little bit in my retrospect to how I started out in New York City as an artist. I am a self-taught painter, and I didn’t go to New York to become a fine artist or pursue art, I

peşinden koşmak amacıyla gitmedim; başka bir şey yapmak için gittim. Ancak şehre vardıktan sonra, sanatçı olmak istedim. Başlangıçta bu, bir yandan en güçlü yanımdı; fakat aynı zamanda tam anlamıyla bir engeldi çünkü New York gibi çok rekabetçi bir ortamda genç yaşta sanat üreten, hele de Asyalı biri olarak, eserlerim başlarda kimseciklerden ilgi görmedi. Her yerde olduğu gibi sanat dünyasında da Asyalılar hâlâ azınlık durumunda. Bu ortamda, bugün hâlâ beyaz erkek sanatçıların tahakkümü söz konusu ve bundan yirmi yıl önce durum daha da kötüydü. İlgi uyandırmak için eserlerimi kafeler, ufak perakende moda mağazaları gibi çeşit çeşit mekânlarda sergilemek; kabul edilmek için de daha geniş çaplı eserler üretmek durumundaydım. Bu da, o dönemde ancak Brooklyn'de mümkündü. Orada yasal veya yasadışı olarak boyanabilecek çok fazla endüstriyel bina ve dolayısıyla cephe vardı. Sanat ürettikçe, yavaş yavaş sanat dünyasına giriş yapabildim. Kafelerden başlayıp, zamanla önce ufak, sonra daha büyük galerilere, en sonunda da blue-chip, yani satış/yatırım amaçlı galerilere geçebildim. Bu yolculuk esnasında sanat dünyasında kültürel bir hiyerarşinin var olduğunu ve bu hiyerarşinin üst kademeleriyle haşır neşir oldukça, sanat tarihine dahil olmaktan ne kadar uzak olduğunu idrak ediyorsun. Sanat tarihi söz konusu olduğunda, Rönesans'la başlayan, sonra Fransız sanatı ve nihayet Kuzey Amerika savaş sonrası sanatına odaklanan, batı sanatı esaslı bir anlayış temel alınıyor. Kültür alanında bir çeşit sömürgeci etken hâkim; dolayısıyla bir azınlık mensubu olarak bu yüksek kültüre

went there to do something else but after being there I wanted to become an artist. That is my biggest strength, but at the same time, it was my biggest hurdle earlier on, because starting to create art at a young age in a very competitive place like New York, nobody paid attention to my work especially as an Asian. Asians are still minority in nature including the art world. It is still highly dominated by white male, and 20 years ago, the situation was even worse. To have my own voice amplified, I needed to exhibit my work at any location; cafes, little fashion retail stores and to be recognized I needed to and had to have bigger scale works. This could only happen in Brooklyn at that time because there were lots of industrial facades and buildings that you can paint whether legally or illegally and I had no other options. The more I made my art I was able to make my steps into the art world. Starting with cafes, it evolved into small galleries and then into bigger galleries and finally into blue-chip galleries. I started to understand there is a cultural hierarchy in the art world and being involved in the higher culture you learn the distance to being a part of the art history. When we talk about the art history, it is based on the western art, whether its an influence initiated from Renaissance and focuses on French art and then post war American art history. Somewhat there is a colonial factor in terms of culture, so the way I got closer and closer as a minority is I felt distant from this area of standard culture. So, the

yaklaştıkça, bu standartlaşmış kültür alanından kendimi bir o kadar da uzak hissediyordum; yüksek sanat kültürüne doğrudan ilgi duymayan insanlarla bağım da vardı. Fakat yüksek kültüre yaklaştıkça bu ortamdan uzaklaştım. Yine de, duvarları boyamaya geri dönmek istemiyordum, çünkü sanatçı olarak pratiğimi, tekniğimi de ilerletmek istiyordum. Sonuçta mesele şuydu: Asıl motivasyon kaynağım olan dışarıda duvar resimleri yapmakla bugün vardığım yeri nasıl bağlantılı hale getirebilirim? Eserlerimin dışarıda gösterilmesi için kültürel topluluklarla, resmî kurumlarla iş birlikleri yapmaya başladım, ancak bu yeni bir tezat daha meydana getirdi. Bir galeri ya da bir müze için yarattığınız bir eseri dışarıda gösteremezsiniz; öyle yaparsanız o eser, yolunu kaybetmiş hissini verir. Öte yandan, bir eser herhangi bir dış alanda sergilendiği zaman bile, eserin, girdiği çevreyle, onun yerliliğiyle diyalog kurması gereken yine çok fazla unsur bulunur. Kamusal sanata geri dönmek, ancak yakın zamanlarda yaptığım bir hamle oldu, çünkü bunu büyük çapta yapmak, bağlantılar bulmak, farklı malzemeler kullanmak istiyordum. Önünden geçen araba trafiğinin içinde saklı bir cevher gibi duran Yanköşe'yi gördüğümde, duvarın içindeki alan, bende bir kübik galeri hissi uyandırdı. Giderek hacim mefhumu öne çıktı; dolayısıyla beni ilerleten o oldu ve şunu düşündüm: “Bir heykel gibi sunulacak bir resim yapabilir miyim?”. Nihai yaratıcı karara ulaşmam epey zaman aldı, fakat ana odağım hep buydu. Şişirilebilir nesne yaklaşımını kullanmak istiyordum ve bu mekâna, bir yerçekimsizlik havası vermek istiyordum.

question was how I can connect my initial motivation of painting outdoors by remaining where I am now. To have my work exhibited outside I started working with cultural communities, governmental institutions in cities and this created another dilemma. You cannot exhibit an artwork that you have created for a gallery or a museum outside, it feels lost. Even the work is exhibited at an outdoor space, there are also many elements and components that the work must create a dialogue with its locale. For me coming back to public art is quite a recent thing, and I wanted to come back in an expansive level; to find ties and connections and use different materials. When I saw Yanköşe it is like a hidden gem, the interval wall gave me a cubic gallery feeling. The volume became more and more dominant, so that was the drive and I thought “Can I do a painting that would be presented as a sculpture?” I wanted to use the inflatable approach. And I wanted to deliver anti gravity tone to this place.

So, can I assume the technical difficulties of the wall made you decide on the material and the technique?

Yes, exactly! When you have a creative mind there are two things you must be aware of: engineering and practicality. Is it practical, can you make this? Museums are made to show any type of work but in public art projects 99% of the time it won't work. A lot of the ideas that an artist has can lose its practicality, I guess for

O halde duvarın arz ettiği teknik zorlukların, malzeme ve yöntem konusundaki kararını şekillendirdiğini düşünebilir miyim?

Evet, kesinlikle! Yaratıcı bir ruha sahipse insan iki şeyin bilincinde olmalı: Mühendislik ve uygulanabilirlik. Bu iş uygulanabilir mi, üretilebilir mi? Müzeler, her tür eser sergilemek için tasarlanır, fakat kamusal sanat projeleri söz konusu olduğunda, çoğu zaman, %99 oranında, işlemeyen bir şeyler çıkar. Bir sanatçının üretebileceği tüm fikirler arasında birçoğu, uygulanabilirlik bakımından noksan kalır. Zannedersem, zaman ve imkânların kısıtlı oluşu, beni, biricik fikirler üretmeye sevk ediyor. Normal şartlarda 3 metre boyunda bir yerleştirme insana devasa gelebilir, ancak şehir ortamında konumlandırıldığında her şey küçük gözükür. Yanköşe için ürettiğimiz heykelin boyu neredeyse 16 metreye ulaşıyor, ancak iki yüksek bina arasına, bu duvarların oluşturduğu köşeye yerleştirilince gayet güzel işliyor.

Bu projede yer almak üzere seçilen sanatçıların, eserlerini duvarda sergilemek için yeni bir bakış açısı geliştirmelerini her zaman büyüleyici buluyorum. İki duvarın arasında kalan alan yani hacim ikinci defa kullanılıyor. Bir hayli zorluklara neden olmakla beraber, bu kullanım tarzı aynı zamanda çok sıra dışı. Duvar resimleri, başka bir deyişle duvarlara uygun iki boyutlu sanat eserleri üretmeye çok alışık bir sanatçı olarak, seni bu tasarımı kullanmaya sevk eden ne oldu?

Burada birkaç yaklaşımdan bahsedebiliriz. Bu projede yer almak üzere davet edildiğimde, bir katkıda bulunmak ve şaşırtıcı bir şey ortaya koymak istiyordum; böylece bu, benim için de öğretici bir süreç olacaktı. Bu duvar devasa bir tuval olsaydı, herkes üzerinde resim yapmak isterdi. Duvar tam 90 derece bir açıyla girintili olduğu için gerçekten de zorluk teşkil ediyordu. Dahası, mekânın kendisi de önemli bir rol oynuyor. Eserin bir vizyon haline getirilme zorunluluğu, sanatçı için aşılması gereken bir güçlük. Benim için ana fikir şuydu: Yeni, biricik, fakat aynı zamanda bana ait bir şey meydana getirmek için bir çözüm bulmalıyım. Balon, insanların kendileriyle bir bağ kurdukları bir nesne. Eserimin üreticisi, reklam balonları imal eden bir firma. Bu malzemenin iyi işleminin sebebi de, uzam ve hacim bakımından görünür bir cesameti oluşu. Aslında ilk başlarda bu malzemeyi, işitsel bir vasıta olarak kullanmayı düşünüyordum. Bir uzamla çalışmanın güzel tarafı havayı da kullanabiliyor olman. İlk düşündüğüm şey genelde şu oluyor: Sınırım ne, sadece bana tahsis edilen duvar mı? Mesela bu proje için kendi kendime tayin ettiğim sınır, kültürün kendisi, İstanbul'un kültürüydü; dolayısıyla kendimi fiziksel sınırlarla kısıtlayıp mıhlamamaya karar verdim. Birkaç yüz küsur taslak çizdim. İstanbul'un ve ona özgü kültürün arz ettiklerinin özelliklerini kayda geçirdim, ardından da ufak notlardan daha engin çaplı fikirlere

me when time and options are limited these conditions drive me to create unique ideas. Normally a 3-meter-tall installation would look big, but among urban settings anything may look very small. The sculpture we created for Yanköşe is almost 16 meters tall but placed between two tall buildings and on the corner of these walls, it works very well.

I always find it fascinating when artists chosen for this project bring a new point of view for exhibiting their works on the wall, this is the second time that the volume between the walls is used and although it is quite challenging, it is also unique. As an artist who is very familiar with murals, in other words being used to creating two-dimensional art works for walls what made you choose this design?

There are a couple of approaches there. When I was invited to this project, I wanted to contribute and give a surprise, so that it becomes a learning chance for me too. If this wall was a huge canvas, everybody would want to paint it. It is somewhat challenging because the wall had 90 degrees and it is situated inwards. Moreover, the location is also playing an important role. The way the work has to be translated in vision gives the artist a challenge, for me the idea was to find a solution to how do I bring something new, unique but mine? The balloon is a material that people have an association with; the fabricator of my work is a company that makes advertising balloons, the reason why this material works is because it is a visual that has a physicality in terms of space and volume. I actually thought it would be a very vocal medium to use. The beauty is you can use the air, when you approach a space, first thing you think is what is my limit, is it the given wall? In this project though, my limit was the culture itself, the culture of İstanbul so then I decided not to nail down myself with physical limits. I drew couple hundred sketches; I wrote the characteristics of what İstanbul and this culture offers and I went from smaller notes to bigger ideas. While drawing I came up with multiple visual options after hundreds of trials and lots of errors, it came to this point.

You are a Japanese living in the United States of America for the last 20 years. Your practice is intertwined between Eastern and Western elements. Sometimes you create intricate designs with the famous Japanese patience, artistry and craftsmanship and sometimes you create high-tech works like billboards that are more like an extension of the western capitalism. How do you think this double culture affect your artistic practice?

It is always a learning process. I started by not fitting anywhere and initially I wanted to fit into some place. When I am in New York, they see me as an Asian but

vardım. Bir şeyler çizerek, yüzlerce deneme yanılmadan sonra, birkaç görsel seçeneğe ulaşp, bu noktaya eriştim.

Son yirmi senedir ABD’de yaşayan bir Japonsun. Sanat pratiğin, doğulu ve batılı unsurları arasında çapraşık. Kâh meşhur Japon sabrı, sanat ve zanaatkârlığıyla çetrefilli tasarımlar, kâh daha ziyade batılı kapitalizmin uzantıları gibi duran, reklam tabelaları gibi ileri teknolojik eserler üretiyorsun. Bu çifte kültür sence sanat pratiğini nasıl etkiliyor?

Her daim bir öğrenme süreci. Hiçbir yere uymayarak yola çıktım ancak ilk başta bir yere uygun düşmeye çabaladım. New York’tayken insanlar beni bir Asyalı olarak görüyorlar, fakat Japonya’ya döndüğümde kimse bana Japon muamelesi yapmıyor. Aksine, oradayken New Yorklu biri olarak görülüyorum. Yolculuk yapabilmek, benim için kendimi tüketip, kim olduğumu keşfetmemi yarayan bir araçtı. Bir anlamda, kendimi gerçekleştirmemi, bir sanat eseri üretirken kültürü nesnel bir yerden anlamamı sağlayan bir öz tedaviydi; çünkü eninde sonunda mevzu ben oluyorum. Mükemmel bir şekilde ifade ettiğin gibi, bu ansiklopedik müzeleri gezdikçe sanat ve zanaatın anlamını idrak ediyorum. Doğulu kültürlerde zanaat, sanatsal kültüre baskın gelmiştir. Daha önce de değindiğim üzere, sanat dünyası, batı sanat tarihinin egemenliği altında. Oysa bana göre, biri diğerinden daha iyi değil; önemli olan, ikisi arasında nasıl köprü kurulabileceğin. Farklı araçlar kullanmaktaki asıl motivasyonum buydu. Örneğin paslanmaz çelik son derece sinai bir malzeme, fakat mevzu hep aynı. Tüm motiflerinin iç içe geçişini izliyorsun, ardından bir kaba parlatma aşamasıyla bile yüzeyin, eserin etrafındaki tüm renkleri yansıtan bir aynaya dönüşmesine şahit oluyorsun. Öte yandan, birçok Asya ülkesinde gördüğüm reklam tabelalarıyla, sesimi hoparlörle yükseltebileceğim eserler üretmek istiyordum. Her bir yeni fikirle, dilimi zenginleştiren her bir hamleyle sanki daha çok dilli oluyorum. Farklı farklı ülkeler ve kültürlerle haşır neşir oldukça yaratıcılığım artıyor; daha çok fikir üretebiliyorum. Bu zaten sanat tarihi boyunca gözlemlediğimiz bir şey: Batı sanatında doğunun etkisini görüyorsunuz ve tabii tam tersini de.

Kamusal alanlar için sanat eserleri üreten bir sanatçı olarak, yaratım aşamasında halkın tepkilerine alışık olduğunu farz ediyorum. Yakın zamanlarda yer aldığın projelerden biri, New York’taki meşhur Houston Bowary Wall üzerindeydi. Duvar üzerinde çalışırken, önünden geçenlerle, önünde duranlarla etkileşimin nasıldı? Sence bu etkileşim, bu yorumlar, esere nihai şeklini verme sürecini etkiliyor mu?

Bu tepkiler, hem olumlu hem olumsuz sonuçlar doğurabilir. Bir insanın eserinin kamusal bir alana yerleştirilmesi, müthiş bir sorumluluğu beraberinde getiriyor. Muhakkak birçok insan, eserinizi anlamadığını söyleyecektir; yani bu, gayet beklenebilecek bir durum. New York’ta, Houston Bowary

when I go back to Japan nobody treats me as a Japanese. I am considered a New Yorker. Being able to travel was a way to exhaust and seek who I am. For me it was a self-fulfillment, a self-cure to understand the culture objectively when making an artwork, because at the end it comes down to me. As you perfectly said it, the more I went to these encyclopedic museums I see the significance of art and craft. In Eastern culture craft has dominated the artistic culture as well. As I mentioned before the art world is dominated by the Western art history, but I don’t think one or the other is great, I think it is more about how you bridge the two. That was my main motivation in using different mediums. Stainless steel is a very industrial material, but the concept is all the same. You see all the patterns are intertwining within each other and using a mere finished surface, it reflects the surrounding of the artwork, becoming a mirror for all the colors around. On the other hand, in many of the Asian countries have all these billboards that I thought I could amplify my voice as an artwork. In doing one or the other would give me another idea, the more I could enhance my language it feels like I am becoming multilinguistic. Different countries and cultures make me more creative; it gives me more ideas. It is actually the same throughout art history, you see the Eastern influence in Western art and vice versa.

As an artist creating art for public spaces, I assume you are quite familiar to the public reaction while creating the work. One of the recent projects you had was for the famous Houston Bowary Wall in New York, while working on the wall how was the interaction with the passersby and bystanders? Do you think these interactions and comments affect the way you finalize your work?

These reactions can have both positive and negative effects. Having a work exhibited in a public space is a huge responsibility. There will be lots of audience saying they don’t understand your work, so that’s expected. In New York, working on Houston Bowary Wall, identity was the main topic of the questions/reactions. I heard lots of people asking about why I didn’t have African American representation on the work and although I was aiming to focus on global us, meaning every identity in general I acknowledged this feedback and thanked them all. I received responses I have never imagined. Because my aim is to make people delighted or even educate them, but some people are really offended, and it becomes a point to think about. I had people throwing things at me as a way of protest, to

Wall’un üzerinde çalışırken, soruların/tepkilerin ana konusu hep kimlik oluyordu. Birçok insanın, eserde neden Afrika kökenli Amerikalılara yer verilmediğini sorduğunu işittim. Daha ziyade küresel anlamda *bizi*, başka bir deyişle genel olarak tüm kimlikleri irdelemeyi hedeflememe rağmen, bu geri bildirimleri dikkate aldım, hepsi için teşekkürlerimi sundum. Asla tahayyül dahi etmediğim cevaplar aldım. Çünkü insanları büyülemeyi, belki de eğitmeyi amaçladığım halde bazen içerlemelerle karşı karşıya kaldım ve bu tepkileri kâle almak durumundaydım. Bazı insanların, itirazlarını veya duygusal tepkilerini bildirmenin bir yolu olarak bana bir şeyler fırlattığı oldu mesela; bir sanatçı olarak bu tür durumlara hazırlıklı olmak zorundasınız. Birçok insan projeye tutkuyla bağlanıp destek verirken, olumsuz tepkilere de hazır olmanız gerekiyor. Çünkü eninde sonunda bütün mesele o. Sanat dediğimiz şey, sizin gördüklerinizle ilgili fikirlerinizi iletebilmenizle alakalı; dolayısıyla açık diyalog içinde olmak belki de en önemli şey.

Bowary Wall, kültürel açıdan capcanlı bir alanda, SoHo, NoLita (Küçük İtalya’nın Kuzey kısmı), Chinatown ile East Village’in çevrelediği bir kavşakta bulunuyor; halihazırda çok çeşitlik barındıran New York’un içinde yer alan bir çeşitlilik çapraz kesidi. Sokak kültürü için önemli bir merkez ayrıca duvar, sokak sanatı için en tarihî uğraklardan biri. Farklı farklı seyirci görüşleri almak çok ilginçti. Esere sert tepkiler gösterilmesini beklemiyor değildim, fakat sonuç olarak almış olduğum en önemli cevap, eserin bir yıl boyunca, üzeri başka bir resimle örtülmeden durmuş olması. Başlı başına iyiye alametti bu.

Gündüz, hem yayalar hem de özel ve toplu ulaşım araçları tarafından yoğun bir şekilde kullanılan bir yol üzerinde bulunan bir binaya özel bu proje için ürettiğin tasarıma seyircinin tepkisi sence ne olacak?

Zorluk şundan kaynaklanıyor: Kültürü, kültürün ne kadar kesif, katmanlı ve karmaşık olduğunu anlamak için yeterince vaktiniz olmuyor. Projeye başlamadan evvel yalnızca bir kez İstanbul’u gezme, İstanbul’la ilgili bir şeyler okuma fırsatım oldu. Buranın kültürüne katkıda bulunmak ve bu katkının eğitici olmasını istiyordum. Umarım bu isteğim kimseyi rencide etmekle sonuçlanmamıştır. Erken aşamalarda daha güçlü fikirlerim vardı. Eser, sorun çözmekle alakalı değil; amaçlanan, taşkın bir görsel aracılığıyla bir ilgi noktası yakalayıp irdelemektir. Bu sebeple güçlü olmak zorundaydı. O halde eminim ki karşıt yorumların hedefi olacaktır. Fakat meramım, insanların durup, eseri kavraması ve şunu demesi: “Vay canına, bu da ne?”. Umarım bu soru işareti, insanlara daha geniş bir yoruma ulaşma ve eserim aracılığıyla kendilerini tanımlama olanağı açar. Ümidim, eserimin İstanbul için bir ayna gibi işlemesiydi zaten. Motiflerle, kimlikle ilgili düşünülecek o kadar çok şey var ki. Hem kültürel hem dinî açıdan motifler çok şey temsil ediyor.

show their emotional reaction and as an artist you have to be prepared for that. A lot of people would support you, who are passionate for the project, but you just have to be ready for the negative reactions too. Because at the end of the day, that’s the whole idea. Art is about being able to communicate what your thoughts are for what you see and having an open dialogue is the most important thing.

The Bowary Wall is in an area where the culture is very vibrant, it is standing in an intersection between SoHo, NoLita (North of Little Italy), Chinatown, and East Village, it’s a cross section of diversity within New York, a city already full of diversity. It is a hub of the street culture as well, and the wall is one of the most historic places in street art. Facing different viewer opinions was very interesting. I was expecting a harsh response to the work, but the biggest positive response was that it lasted a year, and it was not over painted. So that’s a good sign.

What do you think the reaction of the audience will be to this project you have designed for a building, which is on a route quite frequently used in the daytime both by pedestrians, cars, and public transport vehicles?

The challenge is you don’t have enough time to understand the culture, how dense, layered and complex the culture is. I was able to read and visit Istanbul just one time before starting the project. I wanted to contribute to this culture but also deliver an educational factor to it. That factor I hope is not offensive. Earlier on I had some ideas that were stronger. The work is not about problem solving, it is really to engage a point of interest with a saturated visual. So, it has to be strong, and I am sure there will be some conflicting opinions but I want people to stop and seize it like, “wow what is this?” and I hope this question mark would give a larger interpretation, and they could define themselves with my work. I hope it would be like a mirror to the city of İstanbul. There is some much to think about the patterns, the identity. Culturally and religiously patterns represent so many things.

You have a very versatile style; you create work for white cube spaces but at the same time you make large scale public works as well. Between the two approaches which one seems more relatable to you?

Thank you for this question, this is something I really would like to answer. I started using urban scapes as canvas because as I have explained before, I didn’t have another option. I guess every artist wants to

Çok kapsamlı bir üsluba sahipsin; hem beyaz küp diye tanımladığımız kapalı mekanlar, galeriler vb. için üretiyorsun; hem de büyük çaplı kamusal eserler de üretiyorsun. Bu iki yaklaşımın arasından hangisi sana daha çok hitap ediyor?

Bu soruyu sorduğun için çok teşekkür ederim; bu gerçekten yanıtlamayı çok istediğim bir soru çünkü. Daha önce de açıkladığım gibi başka bir seçeneğim olmadığı için şehir manzaralarını tuval olarak kullanmaya başladım. Sanırım her sanatçı, sanat tarihine, var olan bir cemiyete dahil olmak istiyor. Hepimiz belirli ustalardan etkileniyoruz. Benim için Hokusai, Andy Warhol, Basquiat bunlardan birkaçıydı. Bir sanatçı olarak, gelecekte insanların senden bunlarla aynı çizgideymişsin gibi bahsetmelerini istiyorsun. Kamusal alanda çalışmak, geniş anlamıyla seyircilerle iletişim kurmak anlamına geliyor; bunu yaptığın ölçüde cemiyetle iletişim kuruyorsun. Halbuki bir müze için çalışmak, eser üretmek, gelecekte geçmişin bir parçası olarak senden bahsedilecek şekilde geçmişle diyalog kurmak anlamına gelir. Sanat dünyası, ağırlıklı olarak geçmişin bir parçası olmak için çabalayıp, buna önem atfediyor. Birçok sanatçıda, müzeyi, performans göstermek için en anlamlı yeri olarak görme eğilimi var. Bu, elbette anlaşılabilir bir şey: Müze, tarihin parçaları olarak kalıcı olanı belirler çünkü. Ancak çok önemli bir şey daha var: İçinde bulunduğumuz anda kim olduğunu ıskalarsan, kaybolursun. Dolayısıyla benim düşüncem gayet net: Güncel olmak önemli ama etkilendiğim ustalarla diyalogu sürdürmek de bir o kadar önemli. Gücüm, bilğim, verimliliğim, yaratıcılığım, beni önceleyen bu ustalarinkiyle denk mi? İsabetli miyim? Benim için her ikisine uyacak bir dil yakalamak çok önemli. Bu nedenle her zaman benim için; “Matsu, seni bir kategoriye sokmak zor.” denir. Müzelerin beni kabul etmesinin bu kadar zaman almış olmasının sebebi de bu zaten. Konuya değinmişken şunu da belirtmeliyim ki müzeler tarafından kabul edildiğim andan itibaren, sokak kültürü nezdinde artık onlardan biri değildim. O yüzden, *Biz* ne demek diye soruyorum. Ben sadece kendim olmaya ve “*biz*”in bir parçası olabilmek için, elimden geldiğince küresel olmaya çalışıyorum.

Sanırım eserin başlığı da sorduğun soruyla bağlantılı; onun için bundan da biraz bahsetmek isterim. Omuz Omuza Bölünmüşüz, ABD’nin oluşum aşamasında icat edilen düstur “Birlik olursak ayakta dururuz, bölünürsek düşeriz”den türedi. İki yüzyıl sonra, ancak ve ancak farklarımızı görüp takdir edersek birlikte ayakta olabiliriz. Düsturun özgün halinden yalnızca iki kelime çıkarıldığında, bütün anlamı değişiyor. Düstur bir bütün olarak her şeyi açıklıyor: Sanat üretmek söz konusu olduğunda, birlik ve farklılık kavramları son derece önemli; birbirlerine yakın olmasa bile, eşit derecede.

become part of the art history and part of the existing community. We have influences from different masters, for me Hokusai, Andy Warhol, Basquiat were some of the names. As an artist, you want people of future to talk about you in the same lineage. Working in the public space is communicating with public at large, you are talking with your community. Working, creating for a museum however is having a dialogue with the past, so in the future you would be talked about as the past. Most of the art world seeks to be part of the past and gives more importance to that. The tendency of a lot of artists is to seek museum its significant stage to perform, it is understandable because it is what remains as part of history. However, there is something crucial, if you miss out who you are at the present you get lost. Therefore, my idea is always very straightforward, being present is important but having a dialogue with the peers that I have been influenced by is also important. Is my strength, knowledge, performance, creativity catching up to these masters before me? Am I relevant? For me it is important to have a language that could fit both. For that reason, I am always told Matsu, you are hard to categorize, and it is the reason why it took me longer to be welcomed by museums. And by the way once I was welcomed to the museums, the street culture thought I am not one of them. So, I ask what is us? I am just trying to be myself and trying to be as global as possible so that I can be part of “us”.

I think the title of the work is related to your question as well, so let me briefly talk about that as well. United we stand divided, comes from the slogan when USA was built “United we stand divided we fall”; meaning if we don’t stand united, we will fall. Two centuries later, we can only stay together when we appreciate our differences. By taking only two words out the whole meaning changes. As a whole the slogan says it all. The unity and difference are very significant in creating art, they are quite equal but not necessarily close.

Tomokazu Matsuyama

Tomokazu Matsuyama, Japonya ve Kuzey Amerika’da büyürken kendini içinde hapsolmuş hissettiği bükülmez kültürel ayarları yapısöküme uğrattıyor. Ürettiği renkli, girift resimler; Pop Art’tan, graffiti, Manga, Edo dönemi ve Kano Sanat Okulu’na, doğulu ve batılı sanat öykülerini kaynaştırıyor. Küreselleşmiş dünyanın sonsuz bütünleşikliğini çağrıştıran rengârenk bir kubbenin içinde yığılmak üzere, çok renkli ve tuhaf şekiller, iç içe geçip bağlantılı hale geliyor. Matsuyama’nın inanılmaz derecede teknik terkipleri, çağımızın çifte yapısını açığa çıkarıyor: Bir yandan çevrim içi kimliklerimiz artık coğrafi hudutlarca kısıtlanmazken, diğer yandan maddi ve ruhani nefislerimiz, giderek, sürekli tükettiğimiz bilgi taşkınlığına bağımlı hâle geliyor. İnternetin sağladığı sınırsız alana bir övgü olarak, Matsuyama, ulusal ve kültürel kaide mefhumlarını parçalayıp, şahsi ve umumi hikâyeleri fütursuzca zengin bir sanat vizyonuna dönüştürüyor.

www.matzu.net

Tomokazu Matsuyama dismantles the rigid cultural parameters that he felt inhibited by growing up between Japan and America. His bright, complex images merge Eastern and Western art histories, from Pop Art, graffiti and Manga to the Edo period, and the Kano School of Painting. Colourful and peculiar shapes lodge into each other and interconnect, collapsing into one great, multi-coloured canopy that evokes the infinite coalescence of a globalised world. Matsuyama’s incredibly technical compositions expose the twofold nature of our time: while our online identities are no longer bound to geography, our physical and psychological selves are further dependent on the wealth of information that we consume. A celebration of the borderless space of the internet, Matsuyama fragments notions of national and cultural norms, transforming personal and collective histories into a tirelessly rich artistic vision.

www.matzu.net

Kahve Dünyası’nın güncel sanat projesi **Yanköşe**’nin ağırladığı sekizinci çalışma, İstanbul Kültür Sanat Vakfı’nın davetiyle **İstanbul Bienali**’nin paralel etkinliği olarak, Dirimart’ın sanatçısı Tomokazu Matsuyama’nın eserine yer veriyor.

This eighth project hosted by Kahve Dünyası’s contemporary art project **Yanköşe** hosts Dirimart’s artist Tomokazu Matsuyama, with the invitation of Istanbul Foundation for Culture and Arts as a parallel event to **Istanbul Biennial**.

OMUZ OMUZA BÖLÜNMÜŞÜZ UNITED WE STAND DIVIDED Tomokazu Matsuyama / Eylül September 2022 – Mart March 2023 /

DANIŞMA KURULU ADVISORY BOARD Dilara Altınkılıç Kutmangil, Kaan Altınkılıç, Evrim Altuğ, Bülent Erkmen /

PROJE KOORDİNATÖRÜ PROJECT COORDINATOR Tuna Ortaylı Kazıcı / DİRİMART EKİBİ DİRİMART TEAM Levent Özmen,

Dilara Altuğ, Canan Erbil / GÖRSEL KİMLİK TASARIMI VISUAL IDENTITY DESIGN BEK Tasarım / FOTOĞRAF PHOTOGRAPHY Flufoto /

ÇEVİRİ TRANSLATION Baptiste Gaçoin / PRODÜKSİYON PRODUCTION: Gel Gel Balon, Çağdaş Reklam

“Tek Göz Oda”

NERMİN ER

EYLÜL 2017 - MART 2018

YANKÖŞE GÜNCEL SANAT PROJESİ;
YANKÖŞE CONTEMPORARY ART PROJECT
BEKLENMEDİK, DENEYSEL GÜNCEL
OPENS UP A SPACE OF EXPRESSION
SANAT ESERLERİ ÜRETMEN SANATÇILARA
FOR ARTISTS WHO PRODUCE
BİR İFADE ALANI AÇIYOR. HER SENE
UNEXPECTED, EXPERIMENTAL
İKİ FARKLI SANATÇININ
CONTEMPORARY ARTWORKS.

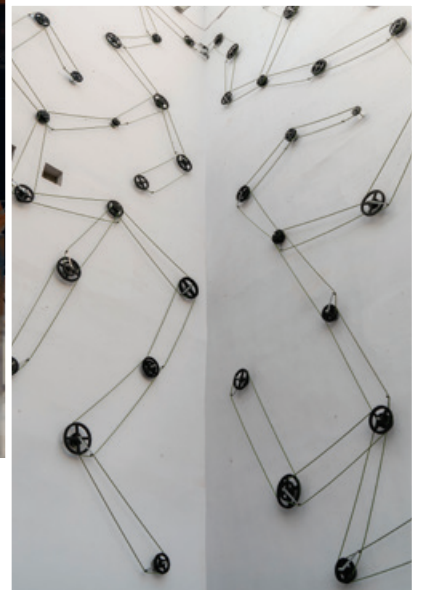
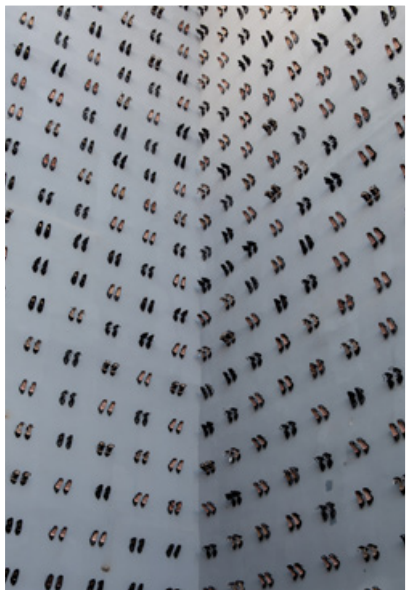
“AYRIYRIBİRARADA –
harfler, sayılar, noktalama ve
diğer işaretler”

ÖZLEM GÜNYOL & MUSTAFA KUNT
MART - EKİM 2018

“Origami Geyik”

NO MORE LIES
ŞUBAT - AĞUSTOS 2022

PROJESİNİ AĞIRLAMAYI HEDEFLEYEN
YANKÖŞE AIMS TO HOST THE WORKS OF
YANKÖŞE, TÜRKİYE’DE
TWO DIFFERENT ARTISTS EVERY YEAR,
ÖRNEĞİ AZ BULUNAN KAMUSAL
AND IS AMONG THE FEW PUBLIC
SANAT PROJELERİNDEN BİRİ.
ART PROJECTS IN TURKEY.”

“Yağmur Duası”

SO? MİMARLIK VE FİKRİYAT
KASIM 2018 - MART 2019

“İsimsiz”

VAHİT TUNA
EYLÜL 2019 - MART 2020

“Son Gergedanı

Ben Vurdum”
ALİ CABBAR

TEMMUZ 2020 - MART 2021

“Seri Zanaat”

BİLAL YILMAZ
HAZİRAN - ARALIK 2021

YANKÖŞE
GÜNCEL SANAT PROJESİ

yankose.org

instagram.com/yankoseprojesi

#yankoseprojesi